

**The Jewish grandmother from America,
The President of Guyana
by Woody Segal/Inyana**

The title "Madam President" is a refreshing kind of expression which causes one who grew up in a male dominated society i.e. throughout the globe, to prick up their ears. Toward the end of the second millennium, the feminist revolution had not always succeeded in reaping its fruit. The prime positions remained in the hands of the strong gender.

Here and there are some exceptions and I am on my way to one of them. I am driving on a road in need of repair leading from the only deserted airport of Georgetown, the capital of Guyana - the only state in South America in which English is the official language - to the city itself. Through the window of the speeding car one can see tin huts and pitiful villages against a backdrop of a tropical jungle which covers the major part of the country. During my journey I looked at the inhabitants: 53% are descendants of the workers on sugar plantations that the British brought over, 35% are black and descendants of the slaves who were transferred throughout the British colonies, and they all have a woman as President by the name of Janet Rosenberg-Jagan. She is 77 years old and in December 1997 she was newly elected as President of Guyana, a state which is situated along the Atlantic Ocean in South America. Its area is equal to that of Britain but 80% of it is covered by forests.

Janet Rosenberg-Jagan, "Madam President", is a white, American, Jewish grandmother who rules over Guyana, despite the fact that there are hardly any Jews, American or white living there. Her hair is as white as snow and she usually wears short flowery dresses which help her to cope with the humidity and the tropical heat.

"My family were never orthodox but I have never denied my Jewish origins" says the President in a special interview for Ma'ariv.

"There are no Jews here other than myself. In the past there were some Jews who worked in diamonds, there was one Jew in Surinam, I think, and perhaps a few others in Barbados in the last century, but here there are none. During most of the years I have been here I was the only Jew in the whole country.

Although she has not hidden her Jewish identity, the contacts that she has with Israel are very tenuous. She is definitely not crazy about Netanyahu.

Of the population of this little state - 700,000 inhabitants in all, 200,000 live in the capital, Georgetown. The majority of the town houses are wooden, one storeyed and are perched on stilts in fear of flood. There are not many multi-storeyed houses in the town but one can find the odd one here and there. If one were to try hard one could even come across a traffic jam. Because in the last few years economists saw some progress in the country's shaky economy, it is possible today to see more cars on the streets than ever before in the past - most of them old or Japanese, but the common denominator is that all are cheap.

The gate of the presidential palace reminds one of the large gate in Zrifin in front of which careless security checks awaited us. After some minutes, we were inside marching among the wooden barracks on a pavement where the majority of the paving stones were broken. The President received the guests warmly and listened.

The first question: "How did it happen that a white Jewish girl from Chicago has become the President of this jungle area republic?"

“I don’t know” ponders Jagan. “Perhaps I arrived here because I was a Jewess from the USA and in the 1930s and 40s, it was not an easy experience. There were so many prejudices and I could not live an ordinary American life. There were so many Jew haters around. I recall as a child that my parents used to plan vacations. Many places which we wanted to visit were not accessible because Jews and dogs were barred. Maybe this is what turned me into a fighter for human rights and to choose a political route which brought me to where I am now.”

Janet Rosenberg was born in 1920 in Chicago to Jewish American parents. “My parents were very American,” she says, “very non-religious. Perhaps because we lived in a Jewish free area and because my father’s family were third generation American so they went Americanized. My mother’s family was also non-traditional. Only when I was 10 or even older they sent me to Sunday school and there I learned a bit about Jewish customs”.

When she is asked to say something in Hebrew she utters the only two words she remembers from that period: Shalom Aleichem.

The teenager, Janet Rosenberg, was “as beautiful as a filmstar, wise and popular”, so says her cousin, Judy Flanders, today working as a journalist on the Washington Post. She had so many suitors. She loved chemistry and biology and as a hobby she adopted politics, art and flying. “She had an aeroplane made of wood that she built herself and I always loved playing with it”, writes the cousin. Janet dreamed of becoming a pilot, she saved money from her summer work and with it paid for flying lessons. The money came to an end before she obtained a licence. “My parents did not have money to spare and thus ended my dream to fly”, she says and she admits that she is still attracted to aeroplanes. Since her young days Rosenberg took to fighting for liberal causes, something quite unpopular in the USA at the time. She was drawn towards socialist ideas and equality and joined the Left even before the McCarthy era in which Liberals were accused of being communist traitors.

“At University I had different friends - one was black and he was accepted only because he was a brilliant football player, and one was Chinese. As a rule, I had an inclination to join the underdogs”. She reflects, “At University I became very active in left-wing organisations and I took an active part in all demonstrations and protest marches. The feeling of persecution and deprivation I know from first hand experience: my father had to change his name. He was an engineer of heating systems and could not find employment. We moved to Detroit and again he was not employed. When the family moved to California he changed his name from Rosenberg to Roberts and all of a sudden his business flourished. They simply did not like Jews.

During World War II, Rosenberg reverted to the name that her father had rejected and registered at a nursing college. There she met Chadi Jagan, the son of an Indian family from Guyana, working on a sugar plantation. He studied dentistry and it was love at first sight.

“After 8 months of friendship we were married and we moved to Guyana” says the President. Chadi and Janet Jagan have built their lives in Georgetown. In the beginning Chadi worked as a dentist and she as his assistant. Shortly afterwards they began their political activity and mobilised the workers on the sugar plantation creating a social movement and in 1950 they established the PPP, the Progressive Popular Movement, a socialist Marxist party which gained the support of the Indian majority in the country.

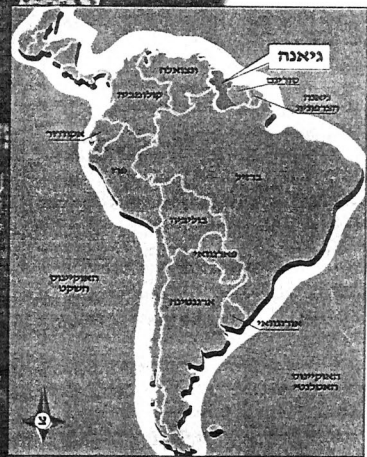
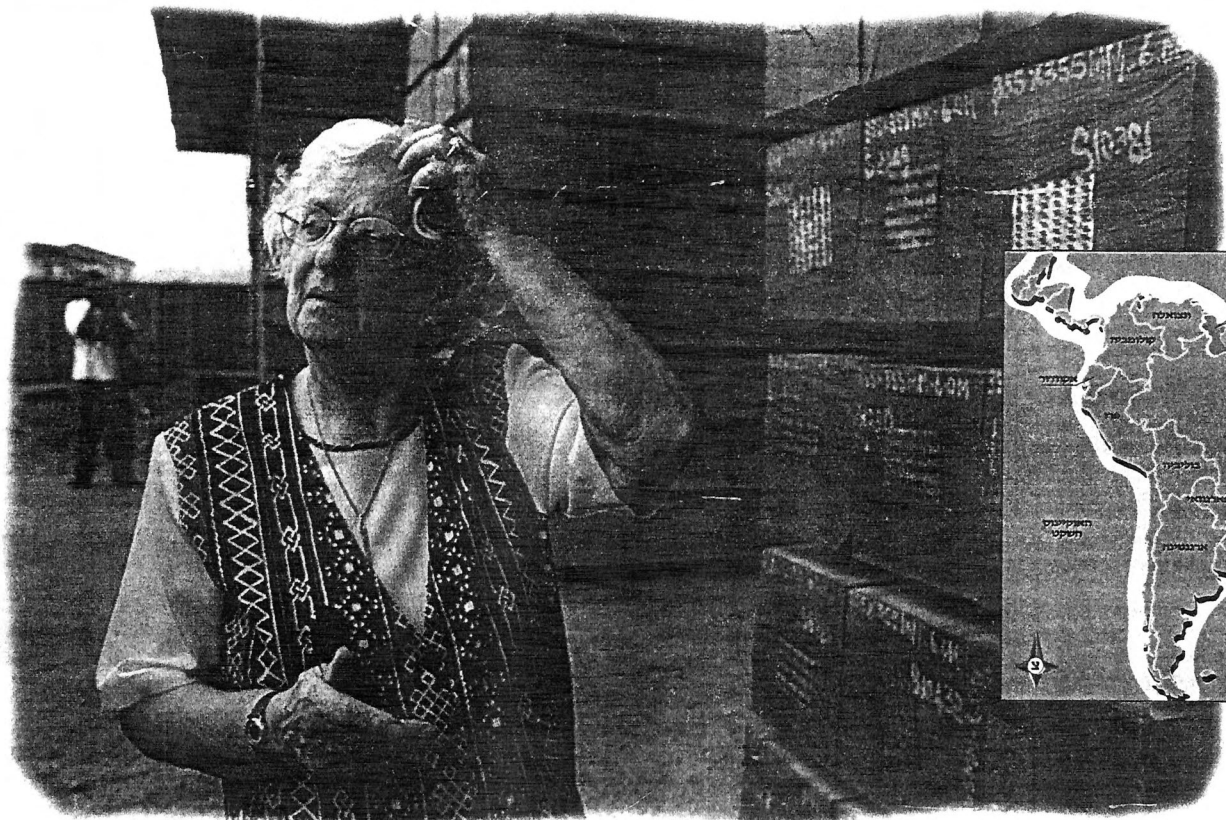
I entered politics not only because of my husband” said the President. I was the Secretary of the Party - years. I was the first woman to be elected to parliament; I was active in women’s organisations; twice I was a minister. I was the first woman on the local council. I am not like the wife of other Presidents in this part of the world who gain their positions because of their husbands. I did it by myself. At that time Guyana was still a British colony and in London they did not like the idea that a pro-communist party should rule. The British Governor oppressed the activists and in 1953, half a year after his winning the elections, he cancelled the results with the excuse that Guyana was threatened by a communist regime.”

The Jagan couple were sent to prison where they spent 5 months. At the elections in 1957 the party won and the same happened again in 1961 but the British decided to change the election procedure so that the political party of Porbas Bornum, the black leader, gained power.

.....
They caused an upheaval among the sugar plantation workers and encouraged racial tension between Indians and blacks. You know how the CIA works....”

During the riots which followed, 176 people were killed. Rumours spread that President Rosenberg was a relative of Ethel and Julius Rosenberg, the communist Jewish couple who were executed for espionage for the USSR. The Americans and the British succeeded in their efforts. Bornum, the black leader, was elected as President and rejected the pre-..... ideas of Jagan and installed a new economic programme. In 1966 Guyana was declared as an independent state within the British Commonwealth. Bornum who ruled the country for 20 years created a totalitarian regime and crushed the country’s economy. He died in 1985.

The years passed for the Jagan couple in opposition. Janet lost her American citizenship. The US authorities refused to give her a visa and she was considered a persona non grata in her own homeland. They refused to allow her to visit the US, even when her father was diagnosed as having cancer. He died without being able to see her again. She said “They were afraid that we would but this was just paranoia”. As a matter of fact, Janet lost her US citizenship twice: Just after she had voted in the election in Guyana in 1953 and then her citizenship was withdrawn immediately but in 1965 the High Court ordered that one was not permitted to withdraw American citizenship from someone who voted in the elections in Israel. “Because of that Israeli”, says Jagan, “they returned my passport to me and then when I received my Guyanian citizenship in 1967, I was again informed that my American citizenship had been withdrawn”.

צילומים: שחר עזון

"רציתי לפרוש, אבל בממלגה ביקשנו, אז באתי". ג'נט רוזנברג ג'אגן, נשיאת גיאנה

הסבתא היהודיה מאמריקה, נשיאת גיאנה

רוס, במאה הקורמת, אבל כאן אין. רוב השנים שאני כאן, הייתי היהודיה היחידה בכל המדינה.
ולמרות אייחסתרת היהדות, הקשרים שמקימת הנשיאה עם ישראל רופפים בלבד. לא, היא לא תהיה עוד מיקרונוזיה, וגם על נתניהו היא לא ממש משתגעת.

אוכלוסייתה של המדינה הזאת קטנה ביותר – 700 אלף אזרי חים בסך הכל, 200 אלף מהם בג'ורג'טאון, הכירה. רוב הבתים בעיר עשויים עץ, חדיקומתיים, ועומדים על כלונסאות, מחשש הצפות. אין הרבה בניינים רבי קומות בעיר, אבל פה ושם אפשר למצוא. גם פקקי תנועה, אם מתאמצים. מאחר שבשנתיים האחד רונות מציינים הכלכלנים התאוששות מסוימת במצבה הרעוע של המדינה, ניתן לראות היום, יותר מבעבר, מכונות בכבישים – רוכני ישנות או יפניות, זולות במיוחד.

שער ארמון הנשיאות מכיר את השער הגדול בצריפין. מאז חוריו חיכתה לנו בדיקה ביטחונית רשלנית ביותר, ותוך דקות היינו בפנים, צועדים בין צריפי העץ על מרכה שרבות מאבניה שבורות.

הנשיאה מקבלת את האורחים בחום ושומעת את השאלה הראשונה: איך זה קרה שנערה יהודיה, לבנה משיקגו, נעשתה נשיאת הרפובליקה באזור הג'ונגלים הזה?
"אני לא יודעת" אומרת ג'אגן במכט מהורהר. "אולי הגעתי הנה דווקא בגלל שהייתי יהודיה מארצות הברית, ובשנות ה-30 וה-40 זו היתה חוויה לא קלה. היו אז הרבה מאוד דעות קדומות. לא יכולתי לחיות חיים אמריקניים רגילים. כל כך הרבה שונאי יהודים היו אז. אני זוכרת, בתור ילדה, שהורי היו מתכננים תופי שות. המון מקומות שרצונו לנסוע אליהם ירדו מהפרק, כי שם

היא בת 77, היהודיה היחידה בגיאנה שבדרום אמריקה, בה היא שולטת על הודים ושחורים. שמה ג'נט רוזנברג ג'אגן, סבתא חביבה וליברלית, שהספיקה להילחם במקארתיזם האמריקני, בשמרנות הבריטית ובכוחות האופל של הסי.אי.איי. למה היא צריכה את זה? היא לא צריכה, אבל בממלגה שהקימה יחד עם בעלה, ממוצא הודי, חשבו שהיא מתאימה. את ישראל היא מכירה רק מהעיתונים וגיאנה, תחת הנהגתה, לא תהיה מיקרונוזיה שניה. ומה יש לה להגיד על ראש הממשלה, בנימין נתניהו: "הוא נראה לי קצת מנותק" ראינו ראשון, בלעדי ל'מעריב'

אודי סגל / גיאנה

תואר "גבירתי הנשיאה", הוא מין צירוף מילים מרענן, שגורם לזקיפת אוזן אצל כל מי שגדל בחברה הנשלטת עליידי גברים, כלומר על פני כדור הארץ. לקראת סיום האלף השני תרבות המערב לא תמיד מצליחה לממש את פירותיה של המהפכה הפמיניסטית. התפקידים הבכירים, מה לעשות, נשארו בידי המין החזק.

פה ושם יש חריגים, כלומר חריגות. ואני בדרך אל אחת מהן, נוסע בכבישים משוברים, המובילים משרה התעופה היחיד ויה שומם של ג'ורג'טאון, בירת גיאנה – המדינה היחידה בדרום אמריקה בה אנגלית היא השפה הרשמית – אל העיר עצמה. מחלון המנונית הרוהרת אפשר לראות פחונים וכפרים עלובים, על רקע תפאורה של ג'ונגל טרופי, המכסה את רוב שטחי המדינה.

תוך כדי נסיעה אני מכיט בתושבי גיאנה. 53 אחוז מהם הם דים, מצאצאי פועלי הסוכר שהביאו לכאן הבריטים. 35 אחוז הם שחורים, צאצאי העבדים שהועברו ברחבי הקולוניות הבריטיות. ויש להם נשיאה. קוראים לה ג'נט רוזנברג ג'אגן, היא בת 77, ובדצמבר '97 נבחרה – מחדש – כנשיאת גיאנה, מדינה הירושבת לחוף האוקיינוס האטלנטי, בדרום אמריקה. מדינת ג'ונגלים, שטחה כשטח בריטניה, אבל 80 אחוז ממנו מכוסה ביערות.

ג'נט רוזנברג ג'אגן, "גבירתי הנשיאה", היא סבתא יהודיה לבנה, אמריקנית משיקגו, ששולטת בגיאנה למרות שאין בה כמעט יהודים, אמריקנים או לבנים. שיערה צחור כשגל והיא לבושה בדרך כלל שמלות פרחוניות קצרות, שמסייעות לה להתמודד עם הלחות והחום הטרופיים.

"משפחתי לא היתה דתית, אבל אני מעולם לא התכחשתי למוצאי היהודי", אומרת הנשיאה בראיון מיוחד למעריב. "אין כאן יהודים מלבדי. היו פעם כמה יהודים בעסקי היהלומים, והיה יהודי אחד בסורינאם, אני חושבת, ואולי עוד כמה בכרבי

כבוד הנשיאה. רוזנברג ג'אן עם דור העתיד של גיאנה.

הסתתא היהודיה מאמריקה, נשיאת גיאנה

(המשך מהעמוד הקודם)

הכניסה היתה אסורה ל'יהודים ולכלבים'. זה אולי מה שגם לי להפוך להיות להזמת לזכויות ות האדם, ולבחור בדרך הפוליטית שהביאה אור תי לכאן.

ג'נט רוזנברג נולדה ב-1920 בשיקגו, להר רים, יהודים, ילידי ארצות הברית. "הורי היו מאוד אמריקנים", היא מספרת. "ואחד לא דתני ים. אולי בגלל שגרו באזור כלי יהודים כמעט, ובגלל שמשתתפו של אבי היתה דור שלישי בארצות הברית, כך שהם עברו 'אמריקניזציה'.

צ'די וג'נט ג'אן בנו את חייהם בג'ורג'טאון. בתחילה הוא עבר כרופא שיניים, כשהיא הטייר עת שלו. תוך זמן קצר פתחו בפעילות פוליטית, גייסו את פועלי מטעי הסוכר, הקימו תנועה חברתית וב-1950 הקימו את מפלגת העם הפרו גרסיבית, PPP, מפלגה סוציאליסטית-מרקסיסטית שזכתה לתמיכה הרוב ההודי במדינה.

"לא הגעתי לפוליטיקה רק בגלל בעלי", אומרת הנשיאה. "הייתי מזכירת המפלגה 20 שנה; הייתי האשה הראשונה שנבחרה לפרלמנט: נטו פעילה באירגוני הנשים; כיהנתי פעם מיים כשרה, הייתי האשה הראשונה במועצת העיריה. אני לא כמו נשות נשיאים אחרים בך לק הזה של העולם, שזכו לתפקידים בגלל הבעד לים. עשיתי את זה בעצמי".

בתקופה ההיא גיאנה היתה עדיין מושבה בריטית, ובולונדון לא אהבו את הרעיון שמפלגה פרוקומוניסטית תשלוט. המושל הבריטי דאג לדכא את פעילי מפלגת העם וב-1953, חצי שנה אחרי הזכייה בבחירות, ביטל המושל את התוצאות, בטענה שעל גיאנה מאיימת השתלטות קומוניסטית. בני הווג ג'אן נשלחו לכלא, שם שהה המישה הודשים.

ואז באו הבחירות של 1957 – המפלגה זכתה בבחירות. כך גם ב-1961, אבל הבריטים, שנעדרו הפעם בסי.איי.איי. החליטו לשנות את שיטת הבחירות כך שמפלגתו של המנהיג השחור, פורבס בורגוס, תזכה בשלטון. "הכל היה מכור", אומרת הנשיאה. "הם עוררו מהומות בקרב פועלי הסוכר ועודדו מתח ביד גזע בין ההודים לשחורים. אתה יודע איך הסי.איי. עובד...".

במהומות שהתעוררו נהרגו 176 איש. על בני הווג ג'אן הפיצו שמעות לפיהן היא קרובה משפחה של אתל וג'וליוס רוזנברג, זוג היהודים הקומוניסטים שהוצאו להורג באשמת ריגול לטובת ברית המועצות.

האמריקנים והבריטים הצליחו במשימתם:

"לא הגעתי לפוליטיקה רק בגלל בעלי. הייתי מזכירת המפלגה 20 שנה; הייתי האשה הראשונה שנבחרה לפרלמנט; הייתי פעילה באירגוני הנשים; כיהנתי פעמים כשרה, הייתי האשה הראשונה במועצת העיריה. עשיתי את זה בעצמי"

המנהיג השחור בורגוס נבחר לנשיאות, רחה את הרעיונות הפרו-סובייטיים של ג'אן ואימץ תוכנית כלכלית חדשה. ב-1966 הוכרזה גיאנה כמדינה עצמאית במסגרת חבר העמים הבריטי. בורגוס, ששלט במדינה 20 שנה, הנהיג בה משיטת טר כמעט טוטליטרי וריסק את כלכלתה. הוא מת ב-1985.

השנים האלה עברו על בני הווג ג'אן כאופר יצירה. ג'נט ג'אן איבדה את אורחותה האמריקני גיית. שלטונות ארצות הברית טירבו לתת לה ויזה והיא נחשבה "אישיות בלתי רצויה" במר לדתה. "הם טירבו לתת לי לבקר גם כשאבי הלה בטרנס. הוא מת, והם לא נתנו לי להיפגש אף תר", מספרת ג'אן. "פתחו שנופך לעוד קובה, אבל זו היתה סתם פרנויה".

למעשה, הפסידה ג'נט ג'אן את אורחותה האמריקנית פעמיים: בפעם הראשונה זה קרה אחרי שהצביעה בבחירות בגיאנה, ב-1953, ואורח חותה נשללה באופן מיידי. אולם, ב-1965 קבע בית המשפט העליון של ארצות הברית, כי אין לשלול את אורחותיה של אורה אמריקנית שהצביע בבחירות בישראל. "בגלל אותו ישראל", אומרת ג'אן, "החזירו לי את הרוחנות שלי. ואז, אחרי שקיבלתי את אורחותי הגיאנית, ב-67, הודיעו לי שוב שאורחותי האמריקנית נשללה".

גם משפחתה של אמי לא היתה מסורתית. רק כשהיית בת עשר, או אפילו מאוחר יותר, שלחו אותי ל'נסידי סקול' (בית ספר בו לומדים יהדות וברית בימי ראשון - א.ס.) ושם למדת קצת על מנהגים יהודיים".

כשהיא מתבקשת לומר משהו בעברית, היא אומרת את שתי המילים היחידות הזכורות לה מאותה תקופה: "שלום עליכם". הנערה ג'נט רוזנברג היתה "יפה כמו כוכבת קולנוע, חכמה ופופולרית" – כמו שמעירה עליה בת-ידה, ג'ודי פלנדר, היום עיתונאית ביוניברסיטי פוסט. היו לה הרבה מחזורים, היא אהבה לזימה וביולוגיה וכתחביב אימצה את הפוליטיקה. האמת והטיס. "היה לה מטוס מעץ שהיא בנתה בעצמה, ואני תמיד אהבתי לשחק בו", כותבת בת הרודה.

ג'נט חלמה להיות טייסת, הסכה כסף מעבודות הקיץ שלה, ולקחה שיעורי טיסה. הכי סף נגמר בסוף, לפני הרשיון. "להורים שלי לא היה כסף לתת לי, וכך הסתיים החלום שלי לעוף", היא מספרת, ומודה שעדיין יש בה משיכה למטוסים.

כבר בשנות נעוריה פיתחה רוזנברג ויקה ליברלית לוחמנית, תופעה מאוד לא מקובלת באותה תקופה בארה"ב. היא נמשכה לרעיונות הסוציאליזם והשוויון והתחברה עם השמאל, עוד לפני המקארתיום שדרף את אנשי השמאל והאשים אותם בקומוניזם ובגידה בארצות הברית.

"כאנטיביסית היו לי חברים שונים – אחד שחור, שהתקבל רק בגלל שהיה שחקן פוטבול, ואחר סיני. בכלל, היתה לי נטייה להתחבר לאנדרדוגים", היא נזכרת. "כאוניברסיטת הפכית פעילה מאוד באירגוני השמאל הייתה שותפה לכל המחאות וההפגנות".

את תחושת הקיפוח היר מכירה מקרוב: "אבא שלי נאלץ להחליף את שמו. הוא היה מהנדס של מערכות חימום ולא מצא עבודה. עברנו לדרוויט, והוא לא מצא עבודה. כשיימשפחה עברה לקליפורניה, הוא שינה את שמו מרוזנברג לרורברטס. אז העסק שלו החל לטפס. פשוט לא אהבו יהודים".

במלחמת העולם השנייה התגייסה רוזנברג, רג, שילמים חזרה לשם אותו נטש אביה, למאמץ המלחמתי ונרשמה לבית הספר לאי חיות. שם פגשה את צ'די ג'אן, בן למשפחת פועלים הודית, שעבדה במטעי הסוכר של גיאנה. הוא למד ארפואת שיניים וזו היתה אהבה ממבט ראשון. "אחרי שמונה חודשים של הברות, נישאנו וננסענו לגיאנה", מספרת הנשיאה.

ברצלונה מרתון בינתחומי פרופ' מיכאל רוזנברג, ד"ר מנחם פלג, ניסים דין, פרופ' רן שחורי, קובי לבמ, נעמי גולד, פרופ' משה אידן יום ו' 1/5/98 (9.00-16.00) מוזיאון ארץ ישראל, ת"א כרטיסים: 03-6415244 בשעות הערב: 03-5774040	ספר מלכים סמינר מקראי פרופ' יאיר קומפיץ, פרופ' נדב יצחקי, ד"ר מנחם לורבינסקי, פרופ' יצחק אמת, פרופ' ישראל אפעל, ד"ר ישראל טננברג, פרופ' חביב רוזנברג, ד"ר דוד-דניאל שילוני שישי-שבת 9.98-8 מלון מטרופוליטן, ת"א	
האסתטיקה של הרוע מהארכיטקטורה הנאצית ועד "ספרות זוהר" פרופ' משה צימרמן, פרופ' רן שחורי, המבקר נעמי חיימבר יום א' 3.5.98 (20.00-23.30) מוזיאון ארץ ישראל, ת"א כרטיסים: 03-6415244 בשעות הערב: 03-5774040	פריז מרתון בינתחומי פרופ' מיכאל הר סגור, פרופ' דוד מנדלסון, דניס שרביט, פרופ' רן שחורי, המספרים אלוני קלימב, שרה כהן ברחובות - מרתון יצחקי (יום ו' 4.5.98 - 9.00) כרטיסים 'הדן' 03-5279797 חורמים: יצחקי חס' ולניצור (שני ימים) 15.5.98 - 9.00) כרטיסים 'רענן' 04-8384777	
הרנסאנס בוקר מוסיקלי פרופ' אהרן יהודי המספרים אלוני קלימב, ד"ר עדו הנברכה "מודוס ויונדי" קונצרט מיוחד בבלי התקופה ובלבוש מקורי יום ו' 8.5.98 (10.00-14.00) מוזיאון ארץ ישראל, ת"א כרטיסים: 03-6415244 בשעות הערב: 03-5774040	הופיע הספר "שאלות על אלוהים" דיאלוגים האם ניתן להוכיח את קיומו של אלוהים באמצעים לוגיים? האם הכפירה היא סוג של דת? האם אלוהים הוא מוסרי? חורמים: יצחקי חס' ולניצור (שני ימים) 15.5.98 - 9.00) כרטיסים 'רענן' 04-8384777 הוצאת ה' ארצי וספריית שרשים	
כסף סיור סיפור עם אריק לבובסקי יום ו' 26/4/98	דן לויב' בלויה כח סיור אישי מבתי ילדותה יום ו' 24/4/98	אוסקה בלוז יום מיוחד וקונצרט סימפונית מחדת חיים יום ד' 15/4/98 (חורמים)
אין דרוש קשרות סיור מיוחד בעולם הישנות מדר' דן ג'וני (מערבי) יום ו' 26/5/98	יוק במשהיה מעקבים טיפוח אבן ויבו פרי' יום חד פעמי יום ו' 26/4/98	לוחריק ואוסון חוק סיור איך מטיחות ירושלים במהלך 19- יום ו' 27/4/98
פרטים והרשמה: שרשים, ת"ד 7588, ירושלים 91074, טל': 5666231 - 02 לקרוא מועד - 15% הנחה ממחיר הסמינרים בסופי שבוע - כנגד מודעה זו בקרב באתר שרשים באינטרנט: www.shorashim.com		